

PATYIK FEDON SZEME

Akkoriban Patyik Fedon nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ha nőre néz, az tekintetéből csupa disznóságot olvas ki, melynek van köze a valósághoz.

Zaklatott volt a postán, meg a közértben, mert csúnya körmű pénztárosok, meg szendvicsforma alkalmazottak különösen, majdnem mohón néztek a szemébe.

Olyasmit láttak pupillája mélyén, hogy benyúlna blúzuk gombjai közé, még a pénztárgép alá is bemászna, ott érné őket, ahol tudná, meg ilyesmik.

Félszeg volt Fedon, mikor ezt mesélte, nem is nézett a szemembe, biztos attól félt, én is meglátok valami furcsát, ahogy ő mondta, éheset a tekintetében.

Mondtam neki, Fedon, mit szomorkodsz, rohanj egy presszóba, mint mindig, végre nem kell órákig beszélgetned, tudd le a blúzokat gyorsan, és hamar visszaérsz.

Rám sandított, talán tetszett neki az ötlet, de síri hangon ellenkezett, sajnos csak szendvicseknek, meg zeller alakú bigéknek tetszik a szeme, az úri nő hányik az ilyentől.

Hajában ujjaival játszott, hogy neki az arisztokrata vonal a gyengéje, gyomorforgató, de így van, ez pedig csak hétköznapi, fonott hajú lányoknak tetszik.

Különben is, öreg, te ezt nem érted, nem bírom kezelni a nőket, mindegyik kutatja a szemem, csupa olyat talál benne, ami hajlatokra, nyílásokra vonatkozik.

Szép volt, mert kinevettem Patyik Fedont, úgy igyekezett magyarázni, mennyire nehéz a helyzet, miközben ez volt az álma, jól emlékszem erre kisebb koromból.

Kisföldalattin ültünk, ott közel vannak az ülések egymáshoz, Fedon pedig a plafont nézte, mert lányok vadásztak rá szemeikkel, én pedig vigyorogtam ezen.

Mielőtt szóba kellett egygel állnia, suttogott előtte, Szent Miklós segíts meg, Szent György erősíts meg, és egy pillanatra sem nézett a szemükbe, úgy hadovált nekik.

Hál'istennek én nem lettem beteg, mint a nők, Fedon a szemembe tudott nézni egész életében, és kaján örömet, meg egy napernyős teraszt mutatott pupillája.

50 A VIGASZTALÓ FEDON

Patyik Fedonnak egyszer rossz napja volt, és azt mondta, kis látomásom, angyalom, ezt csak azért élem túl, mert legalább nálad okosabb vagyok.

Ha addigra nem szoktam volna meg Fedont, és vissza mertem volna szólni, elküldtem volna az ismeretlen, drága anyjába, mert hogy mondhat ilyet.

Ehelyett megkérdeztem, mire gondol, mert az ő agytekevényei, meg költő mellkasa, mindig érthetetlen módon közölték az egyszerű és igaz dolgokat.

Lehajtott fejjel állt a tükör előtt, dülöngélt, előre-hátra, hogy tudod bogár, ebben az átkozott életben az az egy tart meg, hogy a kis vakarékom valahogy túléljen.

Mivel a vakarékom, ez egyébként nyilván én voltam, esetlen, félős és buta, egy pillanatra sem érezheti, hogy bajban vagyok, épp ezért mindenhez tudok vigyorgni.

Azt gondoltam, hülye a Fedon, mert ha olyan nehéz lenne az élete, nem viccelődne folyton, különben is, én megvigasztalnám, meg rántottát csinálnék neki.

Aztán mikor el kellett menni óvodába, és az öcsémrel ültünk a sarokban az ismeretlen kisautók között, talán valamit megértettem abból, amiből ő.

És az uszodában is az öcsémet néztem, nehogy megfulladjon, bár én sem tudtam úszni, egyszer betegséget színlelve elkullogtam, és tudtam, hogy meghal.

Valószínűleg ezért nem vagyok Patyik Fedon, mert ő még ministrálás vagy locsolkodás közben sem szökött meg, pedig mindkettő totális szégyen volt.

Talán nem vagyok jó vigasztalásra, de Fedon híján már engem sem vigasztalnak, mégis jó felidézni a hangját, semmi baj, látomásom, holnap is van nap.